

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1931).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 10 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 45

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὁ Ἀντιφέρ διάβασε πάλι δυνατά :

«Ὅπως δὴποτε, γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὰ ἐξοδα ποὺ ἔκαμαν ὡς τώρα οἱ συγκληρονόμοι, ἄς πάρουν τὰ δυὸ διαμάντια ποὺ θὰ βροῦν σ' αὐτὸ τὸ κουτί, καθέννας ἀπὸ ἓνα. Ἡ ἀξία τους εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ κι' ἀσημαντὴ μπροστὰ στὴν ἀξία τῶν ἄλλων πολυτίμων λίθων ποὺ καλοῦνται νὰ παραλάβουν...»

Ὁ Ζαμπουκό, σὰ γύπας, ἄρπαξε τὸ κουτί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀντιφέρ, φωνάζοντας :

— Διαμάντια ; !

Πραγματικῶς, στὸ κουτάκι ὑπῆρχαν καὶ δυὸ μεγάλα διαμάντια, ποὺ ὁ τραπεζίτης, ἔμπειρος σ' αὐτά, τὰ ἐκτίμησε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα τὸ ἓνα. Πῆρε τὸ δικό του—τὸ καλὺρο βέβαια—κι' ἄφησε τὸ ἄλλο στὸ συγκληρονόμο.

— Σταγόνα στὸν ὠκεανό ! εἶπε ὁ Ἀντιφέρ, φυλάγοντας τὸ διαμάντι καὶ τὴν περγαμηνή.

— Γιὰ στάσου ! ἔκαμε ὁ Ζιλδας μὲ γουρλωμένα μάτια· ἐδῶ ἢ φάρσα ἀρχίζει νὰ γίνεται... σοβαρή !

Ὁ Ζυχέλ σήκωσε τοὺς ὤμους. Τώρα ἔδλεπε κι' αὐτὸς πῶς ὁ θεὸς του, ποὺ ἀρχισε νὰ βάζῃ στὸ χέρι τὸ θησαυρό, θὰ τὸν κυνηγήσει κι' ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου.

Κι' ὁ Σαούκ ; Ἦταν δὲ ὁ μόνος ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὑπαρξή του. Κι' ἐπειδὴ ὁ Ἀντιφέρ ἔκαμε τὴν ἀνοησία νὰ διαβάσῃ τὸ χαρτί ἐκεῖνο δυνατά, ἤξερε πῶς τὸ μῆκος τοῦ τρίτου νησιοῦ—εἶχε χαράξει καλὰ στὸ νοῦ του τοὺς ἀριθμούς, γιὰ νὰ τοὺς γράψῃ ὕστερα καὶ στὸ σημειωματάρι του—κι' ἀκόμα ἤξερε πῶς τὸ πλάτος τὸ εἶχε κάποιος

Τρυκόμελ στὸ Ἐδιμβούργο. Αὐτὰ τὰ ἤξερε κι' ὁ Μπέν-Ὁμάρ. Δύσκολο λοιπὸν θὰ τοὺς ἦταν νὰ τρέξουν ἐκεῖ, νὰ προλάβουν τὸν Ἀντιφέρ καὶ τὸν Ζαμπουκό, καὶ νὰ παρουσιαθοῦν αὐτοὶ στὸν Τρυκόμελ γιὰ συγκληρονόμοι ; Ἐὰν προσπαθοῦσαν τουλάχιστο νὰ τὸ κάμουν. Ὁ Ζυχέλ ὅμως τὸ ὑποπτεύθηκε καὶ θάπαιρνε τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά τους...

Μ' ἔλ' αὐτά, καὶ πάντα μὲ τὴν ἰδέα πῶς τὰ νησάκια δὲν θὰ τελείωναν ποτέ, ἐπρότεινε πάλι στὸ θεὸ τοῦ νὰ γυρίσουν στὴ Γαλλία.

— Ποτέ ! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ὁ πασὰς μὰς στέλνει στὴ Σκωτία ; θὰ πάμε στὴ Σκωτία. Κι' ἂν τὸ τρίτο νησάκι δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο, πεντάρα δὲ δίνω ! Ἐὰν ἐξακολουθήσω

τὰ ταξίδια μου ὡς νὰ βρῶ τὸ τελευταῖο, ἄς εἶναι μακάρι κι' ἑκατοστό !

— Σωστά ! εἶπε κι' ὁ τραπεζίτης. Ἡ καϊμένη ἢ Ταλισμὰ εἶναι ὑπομονητικὴ. Θὰ σὰς περιμένει καὶ δέκα χρόνια !

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὅπου ὁ Ἀντιφέρ κι' οἱ σύντροφοί του ἀκοῦνε κάποιο κήρυγμα τοῦ αἰδεσιμωτάτου Τρυκόμελ ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει καθόλου.

— «Ναί, ἀδελφοί μου, ναί, ἀδελφές μου, τὰ πλοῦτη εἶναι ἢ κυριώτερη, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἢ μόνη αἰτία τῶν κακῶν ποὺ μαστίζουν αὐτὸν τὸν κόσμο ! Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ διαφθείρει κάθε ψυχὴ, κάθε συνείδηση ! Φαντασθῆτε μιὰ κοινωνία ὅπου δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε πλοῦσοι οὔτε φτωχοί. Ἀπὸ πόσες δυστυχίες, θλίψεις, συμφορές, καταστροφές, ἀγωνίες, ἀπελ-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

Τὸ Γύθειον καὶ ὁ Ταύγετος
(Φωτογραφία Π. Καλονάρου)

πισίες, απογοητεύσεις, απογνώσεις θά γλύτωναν οι άνθρωποι!»

Αυτά έλεγε ο Ιεροκήρυκας από τον άμβωνα της μεγάλης εκκλησίας, της Τρ ό ν - Τ σ ώ ρ τ ς, του Έδιμβούργου, ο αιδεσιμώτατος Τρυκόμελ — ένας άνθρωπος ως σαρνταπέντε χρονών, ψηλός, ισχνός, χλωμός, με φλογερά δη ευγλωττία. Ήταν το βράδυ της 25 Ιουνίου. Στο εκκλησίασμα που τον άκουγε με τόση προσοχή, έδλεπε και μία συντροφιά από πέντε ξένους που δεν καταλάβαιναν λέξη κι άπορούσαν για τί πράγμα μιλούσε ο παπάς εκείνος, που ξεφώνιζε, ξελαρυχιούζοταν και χειρονομούσε σά δαιμονισμένος. Κοντά τους όμως ήταν κι ένας Έκτος, που αυτός καταλάβαινε άκρες-μέσες και κουνούσε το κεφάλι του με οίκτο.

— Μωρέ, τί λέει αυτός; ρώτησε μία στιγμή δυνατά ένας απ' αυτούς τους ξένους γαλλικά.

— Θα σάς πώ, θεϊ μου, άποκρίθηκε ο άλλος που καταλάβαινε.

— Σούτ! Έκαμαν με θυμό οι ντόπιοι άκρατές.

Κι' ο αιδεσιμώτατος Τρυκόμελ έξακολουθούσε:

— «Τό Ευαγγέλιο μās διδάσκει να μισούμε και να καταφρονούμε τα πλούτη. Όσοι από σάς, άδελφοί μου, έχετε τη δυστυχία να είσθε πλούσιοι: Ώςες, από σάς, άδελφές μου, έχετε πολλά διαμάντια και χρυσαφικά, μη διστάσετε! πετάξτε στη θάλασσα τα γήινα αγαθά σας, τα ύλικά, τα μάταια, για να ξαναβρήςτε τη χαμένη σας ευτυχία!»

Κανένας βέβαια και καμιά από το άκρατήριο, φεύγοντας από την εκκλησία, δεν θά πετούσε στη θάλασσα ούτ' ένα σελλίνι, ούτ' ένα μικροσκοπικό διαμαντάκι. Όλοι κι' έδες όμως άκουγαν το κήρυγμα μ' έκσταση κι' επιδοκίμαζαν κάθε τόσο κατανεύοντας και ψιθυρίζοντας.

Θά μαντέψατε βέβαια ποιοι ήταν οι ξένη ξένοι: Ο καπετάν Αντιφέρ, ο Ζαμπουκό — πρώτοι και καλύτεροι — ο Μπέν-Όμάρ, ο Σαούκ, ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ. Μ' αυτούς έδλους, στις 28 Μαΐου, τους άφήσαμε στο νησάκι του όρμου Μα-Γιούμπα. Πώς στις 25 Ιουνίου βρίσκονταν στο Έδιμβούργο και στην Τρ ό ν - Τ σ ώ ρ τ ς; Τί έγινε στο διάστημα ένός σχεδόν μηνός; Ίδου με λίγα λόγια:

Μετά την ανακάλυψη που έκαμαν, δεν είχαν κανένα λόγο να μένουν στο νησάκι των Χιμπαζήδων. Γύρισαν λοιπόν στην κατασκήνωση, έφαγαν κι' άλλες πετρίες από τους πιθήκους, δεν έπαθαν ευτυχώς τίποτα, και μπή-

καν έδλοι, με τον Μπαρρόζο και τους ναύτες του σε μία απ' τις ψαρόβαρκες, που τη φώναζαν με σινάλα. Μόλις τους χωρούσε κι' ο ένας καθόταν άπάνω στον άλλον. Μα τόχληρδ ταξίδι ήταν πολύ σύντομο. Έφτασαν στé Μα-Γιούμπα—χωριουδάκι πάνω σε μία γλώσσα γής—δπου τους δέχθηκαν και τους περιποιήθηκαν στο έμπορικό τους πρακτορείο μερικοί φιλόξενοι Γάλλοι. Από εκεί ξεκίνησαν την επόμενη να γυρίσουν στο Λοάγκο με μία μεγάλη συντροφιά από ευρωπαίους έμπορους, κι' έτσι δεν είχαν να φοβηθούν ούτε από θείριά, ούτε από ιθαγενείς. Ήταν τυχεροί: Έσπερ' από δυδ μέρες, έφτασε στο Λοάγκο και στάθηκε για να επιδιορθώση μία μικρή βλάβη της μηχανής του, ένα ισπανικό βαπόρι, που έρχόταν από τον Άγιο-Παύλο της Λοάντας και πήγαινε κατ' ευθείαν στη Μασσαλία. Τα χρήματα του ταξιδιού είχαν γλυτώσει απ' το ναυάγιο. Είχαν ακόμα και τα δυδ πολύτιμα διαμάντια. Κράτησαν λοιπόν θέσεις σ' αυτό το βαπόρι, και στις 15 Ιουνίου, ο καπετάν Αντιφέρ κι' οι σύντροφοί του άφησαν επιτέλους τις άκτές της Άφρικής, δπου είχαν τόσες περιπέτειες. Όσο για τον καπετάνιο τον Μπαρρόζο, ο Σαούκ του υποσχέθηκε να τον άποζημιώσει άργότερα, όταν θάβασε στο χέρι τα έκατό έκατομμύρια του θείου του Καμύλκ. . .

Ο καπετάν Αντιφέρ, έννοείται, βιαζόταν τώρα να φθάση στο Έδιμβούργο, για να βρή αυτόν τον Τρυκόμελ που κατείχε το πλάτος του νησιού Νο 3. Δεν ήθελε να τον προλάβουν ούτε ο Ζαμπουκό, ούτε ο Μπέν-Όμάρ, που ήξεραν το μήκος 15ο 11'. Μαζί λοιπόν έδλοι έπρεπε να πάνε, κι' απ' το συντομότερο δρόμο, στη Σκωτία. Αυτό βέβαια δεν του άρεσε του ψευτο-Ναζίμ. Θά προτιμούσε να πάη μόνος του, ή με τον Μπέν-Όμάρ, να παρουσιασθή στον Τρυκόμελ ως Αντιφέρ και να παρουσιάση, το συμβολαιογράφο ως Ζαμπουκό. Αλλά πώς μπορούσε να προλάβη και να υποκαταστήση τους άληθινούς κληρονόμους, άφου ο καπετάν Αντιφέρ είχε δηλώσει πως θά πήγαινε το γρηγορότερο, χωρίς να σταθη στιγμή πουθενά; Έποχρεώθηκε λοιπόν να τον άκολουθήση, σά γραμματικός πάντα του συμβολαιογράφου, και θάβλεπε πιά στο Έδιμβούργο πως θά μπορούσε να πραγματοποιήση τα σχέδιά του.

Τό ισπανικό βαπόρι έφτασε στη Μασσαλία χωρίς να πιάση σε κανένα άλλο λιμάνι. Γι' αυτό ο κακόμοιρος

ο Μπέν Όμάρ έτράβηξε πάλι των παθών του τον τάραχο. Σαν άψυχο σακκι τον έβγαλαν από το πλοίο στην προκυμαία της Ζολιέττας.

Ο Ζυχέλ είχε έτοιμάσει ένα μεγάλο γράμμα για την Ένογάτη, δπου της τά έλεγε όλα. (Τό συμπέρασμα του ήταν πως μόνον ο Θεός ήξερε πιά πότε θά γύριζε στο Σαιν Μαλό για να κάμη το γάμο του). Στη Μασσαλία, μόλις έπρόφθασε να το ρίξη στο ταχυδρομείο. Γιατί άμέσως πήραν την ταχεία άμαξοστοιχία για το Παρίσι, από το Παρίσι τó έ ξ π ρ έ ς για το Καλαί, από το Καλαί το πλοίο για το Δουβρο, από το Δουβρο το τραίνο για το Λονδίνο, κι' από το Λονδίνο τó έ κ λ α ί ρ για το Έδιμβούργο—έδλοι μαζί, και οι ξένη, σά να τους είχαν δεμένους.

Έτσι το βράδυ εκείνο της 25 Ιουνίου, μόλις έγκαταστάθηκαν στο ξενοδοχείο Ζί μ π ς Ρ ό υ γ ι α λ «Ο τ ε λ, άρχισαν να ρωτούν για τον κύριο Τρυκόμελ. Τότε μόνον, με μεγάλη τους έκπληξη, έμαθαν πως ο συγκληρονόμος αυτός ήταν παπάς! Τους έδωσαν τη διεύθυνση — ήταν πασίγνωστος στην πόλη ο σφοδρός πολέμιος των γηϊνων αγαθών — πήγαν να τον βρουν άμέσως στην κατοικία του — Νόρθ-Μπρίτζ στρήτ, αριθ. 17 — κι' από εκεί τους έστειλαν στο Τρδν-Τσώρτς, δπου την ώρα εκείνη ο αιδεσιμώτατος έκήρυττε

Ο σκοπός τους ήταν να τον περιμένουν εκεί ως να τελειώση, και να τον πλησιάσουν, όταν θά τον έδλεπαν να βγαίνη απ' την εκκλησία. Θά τον άκολουθούσαν στο σπίτι του και θά του έλεγαν. . . Δεν θά του κκοφαινόταν βέβαια για την ένόχληση, άφου είχαν να του προσφέρουν έκατομμύρια. . .

Όστόσο τον έδλεπαν πάνω στον άμβωνα κι' άπορούσαν: Τί ύπηρεσία μπορούσε ναχε προσφέρει στον Καμύλκ-πασά ένας πουριτανός κληρικός απ' την «Έλεύθερη Σκωτική Έκκλησία»; Ο γέρο-Αντιφέρ του είχε σώσει τη ζωή στη Γιάφφα: πάει καλά. Ο Ζαμπουκό του είχε σώσει την περιουσία στην Αίγυπτο: πάει καλά. Άμ' αυτός; . . Και θά ήταν ακόμα παιδί όταν πέθανε ο Καμύλκ στη φυλακή, γιατί δεν φαινόταν παραπάνω από 45 χρονών. Μήπως ο πατέρας του, ή κανένας πάππος του, κανένας θεός του, ήταν ο ευεργέτης; Κάποιος βέβαια θά ήταν, άφου αυτός ο Τρυκόμελ κατείχε τώρα το πλάτος του τρίτου νησιού. . .

Και περίμεναν, περίμεναν να τελειώση.

Άλλά που! τó άτέλειωτο κήρυγμα

CHARLES DELON
ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Έρω ένα σπίτι αγροτικό καταμεσής στην κοιλάδα. Τό μονοπάτι τού λειθαδιού οδηγεί στην πόρτα που είναι χωρίς γρίλλιες. Η λευκή πρόσοψη με τα πράσινα παραθυρόφυλλα κρύβεται πίσω από τα μεγάλα δέντρα. Ούτε λαμπρά παρτέρρια, ούτε συντριβάνια, ούτε λουλούδια σπάνια. Κι' όμως άνθόκηπος και δεινρόκηπος την άνοιξη είναι γεμάτοι από φωλιές και τραγούδια πουλιών. Από την αυγή, και δλη την ήμέρα, είναι μία συναυλία από τις φωνές των μικρών

πτερωτών. Κάθε δέντρο, κάθε θάμνος άντηχει, ως τó ήλιοβασιλεμμα που δλα σωπαίνουν. Μόνον τις ξάστερες νύχτες ο κόσουφας της φλαμμουριάς κάνει ν' άκουσθή ή φωνή του, δυνατή και διαπεραστική σαν ήχος φλάουτου. Η κοσουφίνα, μισοκοιμισμένη άπάνω στ' αυγά της, άκούει γοητευμένη.

Κοτούφια άνάμεσα στις φλαμουριές, γαρδέλλια στους φράχτες, ύπολαίδες στα κλαδιά των ιτιών, σπουργίτια κάτω από τον κισσό του παλαιού τείχου, κελαϊδήστε χαρούμενα, κοιμηθήτε άτάραχα.

ΤΟΥΤΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΘ' — Παιχνίδια στην άμμουδιά

Δεν έκλαιγαν πιά, γελούσαν. Ο φανταστικός αυτός περίπατος—γιατί μόνο με τη φαντασία περπατούσαμε, τó άμάξι έμενε πάντα στη θέση του—τους έκαμε πολύ χαρά και όρεξη. Κάποτε τó άλογάκι—τάχα—σταμάτησε. Τά κατέβασα τότε και τά κάθισα στο τραπέζι.

Έφαγαν ήσυχα. Έπειτα τά έβαλα στα κρεβάτια τους, και σε λίγο άποκοιμήθηκαν.

Τό πρωί κατεβήκαμε τρεχάλα στο άκρογιάλι. Κάθε παιδί πήρε τó κοστουμί του, τó κουβαδάκι του και τó λισαράκι του. Η άμμουδιά ήταν χουσή, ίσια κι' άρεκτα στερεή για παιχνίδια. Είχα γράψει τα όνόματά τους σε κάθε κουβαδάκι και λισαράκι, γιατί ήξερα πως θά τάχαναν, θά τά μέρδευαν και θά μάλλοναν. Τί όμορφα που ήταν καθώς έτρεχαν τó ένα πίσω απ' τó άλλο! Τά κοριτσάκια που ήταν στην άκρογιάλιά στέκονταν και τά κοίταζα με θαυμασμό, κι' ή μαμιά τους πιά καμάρωνε. . .

Κάθησα με τó ερογόχειρό μου και με τó βιβλίο μου, και τους είπα ναόχίσουν να παίζουν. Τό ερογόχειρό μου ήταν κάλτσες που έπρεπε να τη μαντάω, και τó βιβλίο μου μία συλλογή από όμοια παιδικά τραγούδια.

Τά παιδιά σκορπίσθηκαν στην άμμουδιά κι' άρχισαν να σκάβουν

και να φτιάχνουν με την άμμο τούβλα, σπίτια, φούρνους, καρβέλια, κάστρα, σκάλες, ακόμα και περιβόλια με δέντρα! Μόνον ο μικρός Σαολό δεν τά κατάφερε τόσο καλά. Δεν πατίκωνε καλά την άμμο του και τά σπίτια του δεν μπορούσαν να σταθούν πολλήν ώρα όρθια. Είχε όμως την ύπομονη να φτιάγη άλλα.

Άλλά τó σπουδαιότερο απ' όλα ήταν τó μπάνιο. Έβαλα τάγόρια

Κουίν είχε μια κοιλιά!.. Κι' οι Γιαπωνεζούλες είχαν κάτι κανιά!.. Δέν ήθελα όμως να με ιδούν να γελώ, γιατί αυτό θα τα λυτούσε.
(*Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο περιφρονητικός τρόπος που πρόφερε ή μικρή Αγγλίδα αυτό το όνομα έκανε την Κάτια να τιαχθής. Μά έκρουφε την αγανακτισή της και προσπάθησε να χαμογελάσει. Έπρεπε με κάθε τρόπο να διατηρήσει την ευνοια της Μίλδρεδ. Τό ζηπασμένο αυτό κοριτσάκι της φαινόταν για την ώρα σαν σταλμένη από τον ουρανό για να την βοηθήσει.

Τι νόστιμη που είναι ή τσάντα σου, είπε ξεφωνα ή Μίλδρεδ ρίχνοντας τη ματιά της επάνω στο ντύσιμο της Κάτιας. Που θα μπορούσα να προμηθευθώ μια παρόμοια;

Τη δική μου την αγόρασα στο Παρίσι, είπε ή μικρή Ρωσίδα και θα περνούσε στ' αλήθεια πολύς καιρός ώσπου να περάσει απ' εδώ κανένα γαλλικό καράβι και να παραγγείλετε να σάς φέρουν μια τέτοια. Εγώ όμως έχω άλλο ένα πουγγί, ίδιο και απαράλλακτο. Δέν τό έχω ακόμη μεταχειριστή. Θα μού κάνη μεγάλη ευχαρίστηση να σάς τό προσφέρω.

Όσο κι' αν νόμιζε τον εαυτό της ανώτερο από όλους τους άλλους θνητούς ή Μίλδρεδ δέν ήταν παρά ένα φιλάρεσκο κοριτσάκι.

— Ω, έκανε, κοκκινίζοντας από ευχαρίστηση. Δέν έχω λόγους... μά δέν θα ήθελα...

— Ω, σάς παρακαλώ, διαμαρτυρήθηκε ευγενικά ή Κάτια.

Τό έκανε για τον Αυτοκράτορα. Και τί δέν θα μπορούσε ακόμη να κάνη μόνο για να τον ξαναϊδή!

Έξαφνα, αλλάζοντας θέμα, ή Μίλδρεδ, πάντοτε αυταρχική, εδήλωσε πώς ήθελε ν' ακούση την Κάτια να της τραγουδήσει μερικά ρωσικά τραγούδια. Και χωρίς να χάση καιρό πήρε τη μικρή Ρωσίδα μαζί της για να πάνε στο σαλόνι που βρισκόταν τό πιάνο.

Τη στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης διέσχισε τό χώλλ και από πίσω του έρχονταν δύο άνδρες. Ήταν και οι δύο νέοι ακόμη και γεροί άνθρωποι, πολύ φτωχικά ντυμένοι. Η Μίλδρεδ τους έριξε μια περιφρονητική ματιά κι' ύστερα έστριψε τό κεφάλι της.

Η Κάτια δάγκασε τά χείλη της για να κρατήσει την φωνή που πήγε να της ξεφύγη. Οι δύο αυτοί ξένοι ήταν ο πολυαγαπημένος της νουνός και ο πιστός του Βερεζίνας.

— Τι άνθρωποι είναι αυτοί, Τζών; ρώτησε απότομα ή μικρή λαίδη. Τι

δουλειά έχουν εδώ. Πώς τόλμησες να βάλης μέσα στο σπίτι αυτούς τους ζητιάνους;

— Ας με συγχωρήσει ή ευγενεία σας, απάντησε ο υπηρέτης. Ο σέρ Ούιλλιαμς με πρόσταξε να τους οδηγώ στο γραφείο του... Είναι...

— Καλά, καλά, τον έκοψε ξερά ή Μίλδρεδ. Που είναι ο κύριος διευθυντής;

— Στο γραφείο του, Μυλαϊδή.

— Πάω να τον βρω. Πες σ' αυτούς τους ανθρώπους να περιμένουν εδώ. Έλα μαζί μου, Κατερίνα Ίβάνοβνα. Θέλω να σου δείξω δυο πορτιέρες που πρόσφερε στον θείο μου ένας μανδαρίνος.

Μόλις έμειναν μόνοι τους οι δύο ξένοι κοιτάχτηκαν.

— Συνταγματάρχα μου, είπε ο ένας με ταραχή. Την είδατε την μικρούλα μας;

— Σκασιμός! τον πρόσταξε ο άλλος με πνιχτή φωνή. Θέλεις να μάς προδώσης από την πρώτη στιγμή;

— Δέν τόθελα, συνταγματάρχα μου, έκανε σιγώτερα ο άλλος. Δέν μπόρεσα να κρατηθώ όταν είδα τό κοριτσάκι μας εδώ. Πώς τό κατάφερε και έπιασε φιλία με τους πολισμάνους; Σπουδαίο κορίτσι, έ, τί λέτε, συνταγματάρχα μου;

— Θα πάψης, είπα; Φώναζέ με Πέντρο, και μίλα μου στον ξενικό.

— Αμ' δέν πάει ή γλώσσα μου. Μπα, μπα, δέν γίνεται.

— Τότε καλύτερα, μη μιλάς καθόλου. Δέν πιστεύω νάχης σκοπό να μάς τσακώσουν. Κι' εποτε ανοίγεις τό στόμα σου να λές σους Ισπανικές λέξεις γνωρίζεις. Πόσες φορές σου είπα πώς εσένα σε λένε Πάμπλο και έμένα Πέντρο και πώς είμαστε φτωχοί Ισπανοί που ήρθαμε εδώ για να δουλέψουμε.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο υπηρέτης.

— Έλάτε μαζί μου, πρόσταξε με απότομο ύφος, ή ευγενεία του θέλει να σάς δη.

Οι δύο Γάλλοι πήραν ταπεινή στάση και ακολούθησαν τον υπηρέτη στο γραφείο του Αγγλου άστynomικού.

Ο σέρ Ούιλλιαμς ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα με ψηλή ράχη πίσω από τό τραπέζι του που ήταν σκεπασμένο με χαρτιά, απ' τά δυο κοριτσάκια, χωμένα σ' ένα ντιβάνι ξεφύλλιζαν ένα άλμπουμ. Μάταια είχε προσπαθήσει ο θεός την Μίλδρεδ να πείσει την άνιψιά του πώς δέν είχε καμιά θέση να μείνη εκεί.

Η μικρή επέμεινε να παρακολούθησει την εξέταση των δύο ξένων και

στο τέλος επέβαλε τη θέλησή της, όπως άλλωστε συνέβαινε πάντοτε.

— Είσαθε Ισπανοί; ρώτησε άμέσως τους δυο ξένους ο σέρ Ούιλλιαμς καρφώνοντας επάνω τη φοβερή, ψυχρή και διαπεραστική ματιά του.

— Μάλιστα, σενόρ, απάντησε ο ψευδο-Πέντρο. Από τό Μπελμές. Πέντρο και Πάμπλο Φερναντέζ, στίς προσταγές της ευγενείας σας. Ο Ξαδερφός μας δέν ξέρει παρά μόνον τη γλώσσα μας. Εγώ μιλάω κάτι λίγα έγγλέζικα.

— Και τί ήρθατε να κάνετε εδώ;

— Να δουλέψουμε. Μπήκαμε σ' ένα μπρικί για να πάμε στίς Ίνδιες μά μέσα στο καράβι μάς έφεραν διάφορες δυσκολίες και άναγκαστήκαμε να διακέψουμε τό ταξίδι μας. Έπειτα μάς είπαν πώς εδώ στην Άγία Έλενη, ... από τότε που ήρθε ο φραντσέζος στρατηγός μπορεί κανείς να κερδίσει χρήματα και έτσι...

Ο Σέρ Ούιλλιαμς τον έκοψε με μια άπότομη χειρονομία.

— Είδα τά διαβατήριά σας, είπε, δείξτε μου τ' άλλα σας χαρτιά.

Ο Πέντρο έβγαλε από τό ζωνάρι του κάτι χαρτιά ζαρωμένα και λερωμένα. Ο σέρ Ούιλλιαμς στερέωσε τά ματογυάλια του στη μύτη του για να ιδη καλύτερα. Στο διάστημα αυτό ή Κάτια κάνοτας πώς παρατηρούσε τίς ζωγραφιές μαζί με τη Μίλδρεδ, έριχνε πότε-πότε μια κρυφή ματιά στους δυο ψευδοϊσπανούς.

— Είσατε ο ένας σας ίπποκόμος και ο άλλος κηπουρός στην υπηρεσία του δουκός της Σαλλανδρέρα, είπε ο σέρ Ούιλλιαμς με ικανοποίηση. Τά συστατικά σας είναι λαμπρά. Έβγαλε τά γυαλιά του και κάρφωσε τά μάτια του στον Πάμπλο.

— Εσού είσαι ο ίπποκόμος.

— Όχι, συντ... άρχισε ο γρεναδιέρος.

Μά εϋθός σταμάτησε και σε μια διάλεκτο ανάμικτη από γαλλικές και Ισπανικές λέξεις συνέχισε:

— Με τό συμπάθειο, έμένα ή τέχνη μου είναι τά λουλούδια και τό λαχανικό. Ώρατο είναι τ' άλογο, αλλά δέν ξέρω να τό κουμαντάρω αν μού τό επιτρέπει ή ευγενεία σας.

Ο σέρ Ούιλλιαμς ακούγοντας τά περιεργα αυτά Ισπανικά παραξενεύτηκε.

— Τι είδους γλώσσα είναι αυτή; είπε. Έχει και γαλλικές λέξεις μέσα.

— Ο έξοχώτατος δούκας είχε ένα κτήμα κοντά στα γαλλοϊσπανικά σύνορα, απάντησε ο ψευδο-Πέντρο, κι' έπειτα οι στρατιώτες του Ναπολέοντος έμειναν χρόνια στον τόπο μας και συνειθίσαμε τη γλώσσα τους.

— Εσού είσαι ο ίπποκόμος;

— Στίς προσταγές σας.

— Ξέρεις να διαβάζης, να γράφης;

— Κάτι λίγα.

— Και εσού; στράφηκε και ρώτησε τον Βερεζίνα.

— Εγώ, έξοχώτατε, την πέννα δέν ξέρω να την πιάσω στα χέρια μου. Μόνο τό του...

Πήγε να πη «τουφέκι μου».

— Μόνο την τσάπα μου ξέρω να μανουβράρω.

Ο Αγγλος φαινόταν σκεπτικός.

— Καλά, είπε ύστερα από λίγα λεπτά που φάνηκαν αιώνας στον Μοντάρχη που άγωνιούσε. Θα ύπογράψω τίς άδειες της διαμονής σας, έλάτε τό βράδυ να τίς πάρετε.

Και με τά λόγια αυτά έ-

*Ένας ύπηρέτης διέσχισε τό χώλλ κι' από πίσω του έρχονταν δυο άντρες. (Σελ. 468, στ. β')

σκυψε προς τά χαρτιά του και άρχισε να γράφη.

Η Μίλδρεδ που είχε πιά βαρεθη να παίρνη πόξες βασιλισσας σηκώθηκε.

— Είναι ώρα για τοά, είπε, έλα μαζί μου, Κατερίνα Ίβάνοβνα.

Η Κάτια σηκώθηκε πρόθυμη, από μέσα της όμως εϋχόταν μ' εβλη της την καρδιά να γινόταν ένα θαύμα για να μπορέσει ν' ανταλλάξει εστω και δυο λέξεις με τον νουνό της.

Καθώς περνούσαν από μπροστά από τους δυο Ισπανούς που τίς χαιρέτησαν ως κάτω, ή Μίλδρεδ γύρισε περιφρονητικά τό κεφάλι της ή Κάτια δέν μπόρεσε να μη χαμογελάσει.

Αχ πόσο θα ήθελε να χυθη στην άγκαλιά του γερο-Βερεζίνα της, μά έ-

πρεπε να κάνη την άγνωστη, να μηθη την Μίλδρεδ και να πάρη άκατάδεκτο ύφος.

Όστόσο, μαντεύοντας πώς οι δύο ξένοι θα έβγαίνουν από τό γραφείο, βρήκε μια πρόσφαση και στάθηκε μπρός στο μεγάλο καθρέφτη του χώλλ.

— Η ευγενεία σας άφηκε να της πέσει τό μαντήλι της, είπε από πίσω της ή φωνή του συνταγματάρχη με έντονη ξενική προφορά.

Έδωσε τό λεπτό μαντηλάκι στη μικρούλα κι' ένψ της έκανε μια βαθιά ύπόκλιση της ψιθύρισε:

— Απόψε στίς έννέα. Στην καγκελόπορτα του λαχανόκηπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η συνάντηση

Ο ταγματάρχης Ο-Ντόνοβαν και ή γυναίκα του ήσαν εκείνο τό βράδυ καλεσμένοι στη βίλλα του διοικητή. Έτσι ο Πάτριχ και ή Κάτια κάθισαν μόνοι τους στο τραπέζι.

Παρ' ελο που τά φαγητά εκείνο τό βράδυ ήταν έξαιρετικά νόστιμα ή μικρούλα μόλις τ' άγγιξε με την άκρη του πηρουσιού της. Απεναντίας ο Πάτριχ ήταν ζωηρότατος κι' είχε μεγάλη διάθεση για κουβέντα.

— Συναντήσαμε τον στρατηγό Βοναπάρτη σήμερα τ' άπόγευμα στον περίπατό μας, είπε. Ήταν μαζί μ' έναν από τους άξιωματικούς του.

— Α! έκανε ή Κάτια με έξαφνικό ενδιαφέρον, αλήθεια; Βγαίνει συχνά έτσι περίπατο μόνος του;

— Όχι, σπανιότατα. Τόν επιβλέπουν πολύ αστηρά.

Ός τώρα πολλοί από τους παλιούς δπαδούς του κατώρθωσαν να βγουν στο νησί με τό σκοπό να τον βοηθήσουν να δραπέτευση. Γι' αυτό ο διοικητής έχει λάβει τά μέτρα του.

Η φρουρά είναι ένισχυμένη. Σε λίγο θα τον ύποχρεώσουν να συνοδεύεται κι' από Αγγλο άξιωματικό στους περίπατους του κι' έτσι μού φαίνεται πώς θ' αναγκασθη να τους στερηθη γιατί δέν μπορεί ν' άνεχθη ένα τέτοιο παιχνίδι.

Η Κάτια ένουωθε κάτι να σφίγγη την καρδιά της με κάθε λέξη του Πάτριχ.

(*Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Τὸ πιὸ γαλάξιο κῆμα ποὺ φιλεῖ
Τὴν πιὸ ἀσημένιο ἐλῆλ ὄλου τοῦ κόσμου,
Μὲ πῆρε στ' ὀλοφώτιστο νησί
Ποῦ κρύβεται ὁ κόσμος ὁ δικός μου.

Ὡ μού ῥθε ν' ἀγκαλιάσω τίς ἐλῆδες,
Καὶ νὰ φιλήσω τ' ἅγιο τοῦτο χῶμα,
Ποῦ ὁ κάθε σπόρος φτιάει ζωογραφίες,
Κι' ἡ κάθε πέτρα σπαταλάει τὸ χρῶμα.

Τριγύρω τὰ δικά μου τὰ βουνά
Ποῦ κρύβουνε ἠδονὲς ἄγνες καὶ θεσες,
Μέσ' στὰ βαθεῖα πολυχρώμα ριζά,
Καὶ στὶς νοσταλγικὲς τους παραλίες.

Τὴν ἀφημένη μου ψυχὴ βρήκα ξανά
Καλογορῆ πού ἀργοδιάβαινε στοὺς κή-
[ους,

Ποῦ ζοῦσε στὰ λουλούδια τὰ πυκνά
Καίμετραγε τοῦ βαποριοῦ τοὺς χτύπους.

Θεῖα συνάντηση, γλυκεῖα καὶ ποθητή,
Κι' ἀλαλαγμὸς χαρῆς κι' ἀνατριχίλα,
Ἐσκυψ' ἡ ἐλῆλ γλυκὰ νὰ μὲ φιλή,
Καὶ γιόρτασαν τριγύρω μου τὰ φύλλα.

Τζιτζίκι [Α]

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Αὔριο, Γιωργάκη, θὰ σὲ πάω στὸ
σχολεῖο, μού εἶπε ἡ μαμά μου μὴ μὰ
μέρα σὰν ἦμον ἐπτά ἐτῶν.

Στὸ σχολεῖο; Χριστέ μου! Καλύτε-
ρα νὰ μὴν ἐπιμερῶνε «αὔριο». Τὸ ἐφαν-
ταζόμουν τὸ σχολεῖο σὰν φωλιά δρό-
κου καί, ὅταν ἐβλέπα νὰ περνῶ ἢ
ὄρα, νὰ φθάνη μεσημέρι... καταλα-
βαίνετε τώρα. Ὡστόσο τὰ πόγευμα τὸ
ἐξέχασα, πῆγαμε περίπατο καὶ τὸ βράδυ
σὰν γυρίσαμε πέφτο στο κρεβάτι. Τί
ἐφιόνηται αὐτός; Σὰν νὰ ἦταν τώρα
τὸ θυμάμαι...

«Σὴν ἡμέρην» σήμερα ἔχεις σχο-
λεῖο. Αὐτὴ ἡ φωνὴ μὲ ξύπνησε καὶ
τότε τὰ θυμῆθκα ὅλα. Μὰ ἐγὼ ποῦ
νὰ σηκωθῶ! Ἐκίνα τὸν κοιμισμένο.
Ἀμέσως μὲ ξεσκέπασε ἡ μαμά μου
καὶ μούδωσε μερικὲς ἐπιτέλους σηκώ-
θηκα, ντύθηκα καὶ μὲ καρδιά πού κτύ-
παε—λέε νὰ σπάσω—μὲ πῆγαίνε σχο-
λεῖο. Μόλις μὲ ἐβαλε ἡ διευθύντρια
στὴν τάξη ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ μου ὄ-
μῆσαν ἐπάνω μου φωνάζοντας: «Ὁ
φίλος μου! ὁ φίλος μου!» Ὑποδοχὴ
ὄμοι! Ἡ δασκάλα μὲ ῥώτησε μὲ ποῖον
θέλω νὰ κάσω. Ἐγὼ ἔδειξα ἕναν ἀπ'
αὐτοὺς καὶ κἀθήσα μαζί του. Ἐτσι ἡ
πρῶτη μέρα πῆγε καλά. Σὰν πῆγα σπύ-
τι τὸ μεσημέρι ἦμον κατενθουσια-
σμένοι.

Δόνιφαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Φιρή, ἔξερεις κατὰ τί μοιάζουν τὸ
ρολόι καὶ τὸ πορτοφόλι;
— Ὅχι, Πανυλί μου!
— Ὅτι καὶ τὰ δύο ἔχουν λεπτά.
— Ἄ, ὄχι πάντα! Τὸ δικό μου πορτο-
φόλι, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν ἔχει πεντάρα!
Ἄτρε Ἰοῦμα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑ- ΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

[Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1935, φυλλ. 33]

Τὸ κείμενο μὲ τὴν ὀρθὴν αὐτὴν

Ἡ μητέρα μου εἶναι πολὺ αὐστηρὴ
τὸ παραμικρὸ δὲν μὲ ἐπιτρέπει. Ὄταν
βγαίνω ἔξω—μὲ στέλνει συχνὰ γιὰ θελή-
ματα—καὶ πέντε λεπτά ἄνω κάμω περισ-
σότερο ἀπ' ὅσο ἔχει ὀρίσει, μὲ ἀρπάζει
ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ μ' ἀρπάζει στὸ ξύλο:
— «Γιατί ἀργεῖς; Ποῦ ἦσουν; Ἄ
Ποῦ γυρίεις, σουρτοῦκα;»
Ὁ πατέρας μου, συμφωνώτατος μὲ τὴν
μάννα μου, μού δίνει καὶ ἐκεῖνος τίς ῥέ-
στες: τὸ ἴδιο καὶ ὁ μεγάλος ἀδελφός μου.
Κανένας δὲν μὲ ὑπερασπίζεται, κανέ-
νας δὲν ἀκούει τίς δικαιολογίες μου.

Ἡ μάννα μου, πρὶν μὲ στείλει ἔξω,
φτύνει χῶμα στὴν αὐλὴ καὶ μού λέει:
— «Νά, πρὶν στεγνώσει τὸ σάλιο μου
νῶσαι πίσω!»

Μὰ μπορῶ; Τὸ σάλιο στεγνώνει τόσο
ρηγῶρα, καὶ μάλιστα στὴν αὐλὴ, ὅταν
εἶναι ἥλιος!

Ὄταν γυρίω, μὲ τὴ γλώσσα ἔξω ἀπὸ
τὴν τρεχάλα, δὲν μένει πιὰ οὔτε ἔγχος
του, καὶ ἡ μάννα μου γίνεται σκυλί.

Ἀλήθεια, δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ! Μὰ
τὴν ὑποφέρω.

Ὅλοι μού λένε:
— «Ἐτσι πρέπει, καλὰ κάνει ἡ μάννα
σου. Εἶναι αὐστηρὴ καὶ ἄγρια γιὰ τὸ
καλό σου. Σ' ἀγαπᾷ ἡ μάννα σου.»

Ἐ, ἀφοῦ εἶναι γιὰ τὸ καλό μου, τί νὰ πῶ
κι' ἐγώ; Ὁ ὑποφέρω ὡς νὰ μεγαλώσω

Παρατήρησις:—Εἶναι λίγο δύσκολο
νὰ ὀριοθῆῖ πότε βάζουμε ἄνω τελεία
κι' ὄχι κόμμα ἢ τελεία. Π. χ. τὸ κεί-
μενό μας, στὴν ἀρχή, εἰ ἡ μητέρα μου
εἶναι πολὺ αὐστηρὴ τὸ παραμικρὸ δὲν
μὲ ἐπιτρέπει, ἐγὼ μετὰ τὸ «αὐστηρὴ»
ἔβαλα ἄνω τελεία ἕνας ἄλλος ὁμοίως
μποροῦσε νὰ βάλῃ ἄλλως κόμμα. Δὲν
θὰ ἦταν λάθος, ἄλλος θὰ μποροῦσε
νὰ βάλῃ καὶ τελεία («Ἡ μητέρα μου
εἶναι πολὺ αὐστηρὴ. Τὸ παραμικρὸ δὲν
μὲ ἐπιτρέπει»), ἀν' αὐτὸ δὲν ἦταν
τόσο δόκιμο, γιὰ ἀφοῦ οἱ φράσεις εἶ-
ναι τόσο μικρὲς, καὶ ἔχουν καὶ οἱ δύο
τὸ ἴδιο ὑποκείμενο, δὲν πρέπει νὰ χω-
ρίζονται παρὰ τὸ πολὺ πολὺ μὲ ἄνω
τελεία. Γενικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς
ἡ ἄνω τελεία πᾶει ἐκεῖ πού τὸ κόμμα
θὰ ἦταν λίγο καὶ ἡ τελεία πολὺ. Κοι-
τάξτε αὐτὴ τὴν περίοδον: «Γύρισε τὸ
σπίτι» ἐβγάλε τὰ καλά της ῥοῦχα, γιὰ
νὰ μὴ τὰ λερῶσιν, καὶ ἔβαλε τὰ παλιά
πέρασε ἄλλῃ μὴ φορὰ τὰ μαθημάτα
της, γιὰτὶ ἐνόμιζε πῶς δὲν τὰ ἔξερε
τόσο καλά: καὶ ὡς πού νὰ μελετήσῃ, τὴ
φράσην μὴ μὴ στὸ τραπέζι. «Ἐ, σ'
αὐτὴ τὴν περίοδον, οἱ τρεῖς ἄνω τελείες
εἶναι καθαρὰ στὴ θέσιν τους.

Δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὴν εἰσαγωγικὰ:
Στὸ διάλογο, ποῦ εἶναι κατὰ ἀναφερό-
μενο αὐτολεξεῖ, πολλοὶ βάζουν εἰσαγω-
γικὰ, ἄλλοι δὲν βάζουν. Οὔτε τὸ ἕνα
εἶναι λάθος, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ ὅταν
μπαίνουν, πρέπει νὰ μπαίνουν κανονι-
κὰ, σωστά. Νάνοιγουν δηλαδὴ μὲ τὸ
διάλογο καὶ νὰ κλείνουν ἐκεῖ πού δια-
κόπτεται ἡ τελειώνει, ὅστε νὰ μόνουν
ἔξω ἐκεῖνα πού λέει στὸ μεταξὺ ὁ συγ-
γραφέας. Νὰ ἕνα παράδειγμα:
«Τί ὄρα εἶναι;» ῥώτησε ἡ Μαρία.
«Πέντε καὶ εἰκοσι», ἀποκρίθηκε ὁ
Γιώργος.
«Προφταῖναι νὰ πάω στὴς θεῖες, πρὶν
φύγῃ ἡ μαμά;»
— «Ἄν ντυθῆς λίγο γρηγορὰ...»
— «Ὅσο μπορῶ!»
Ὅσο ὁ διάλογος ἐξακολουθεῖ, εἰσαγω-
γικὰ, βλέπετε, δὲν ξαναμπαίνουν, καὶ ἄς
ἄλλῃ τὸ πρόσωπο πού μιλεῖ. Γιὰ νὰ
δείξῃ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ, ἀρκεῖ ἡ παύλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θῶς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρείκη [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μύρτις [18Ε].

Δεῦτερον [18Ε]. Ἐκτός διαγωνισμοῦ:
Φάνουτ [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γοτφορ [16Ε].

Σφίγξ [16Ε] Μύρον τῆς Ἀνδρου [15Ε] Ἐκ-
τός Διαγ. : Γαλαξιδιότιμο Καραβί [15].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκα-
στον: Ἀγνή Καρδιά, Ταρζάν, Πειραιω-
τάκι, Ἀγαμπέλη, Ἴσις, Καρδιολέ-
φρα, Κίτρινη Μαργαρίτα, Γασσεμιά.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα-
στον: Ἰαβέρης, Ἀλυσιών, Θάλασσα, Ἀγκά-
θι, Δειλινὸ, Αἰώνιος Θρόνος, Χανουμά-
κι, Παπουτσιμένος Γάτος, Τρύπα στὸ
Νερό, Κίτρινη Ἀράχνη, Ἰσκαντέρ,
Ἰταμένος Ἀετός, Γολιάθ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα-
στον: Ἀελλῶ, Παγεμένη Φλογέρα,
Φοίβη, Γάργαρη Βρουσούλα, Ναπολέων,
Μαργαρίτα, Κύπρις, Κύνκος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραϊλίνα [20Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθισμέ-
νη Γαζία [18Ε], Ντίκος Θώμης [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νινεττα
[16Ε]. Παναχαϊκὸν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκα-
στον: Μόζαρτ, Ἀτλαντὶς, Αὐγερινός,
Ζίλδα, Ρόζα Λίνα, Μενεξεδένιο Ὀνει-
ρο, Γαργαντούας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα-
στον: Ἀνθος Ἀνεμώνης, Ἀνδρέας Μπερά-
της, Στέφανος τῆς Δόξης, Βεδουίνος,
Ἀθῶα Ὑπαρξίς, Σπίθα, Ἀγριεμένη
Θαλασσα, Ἀμφροβὸς Κεραμίδος Γάτος,
Κορφατιόπουλο, Ἀθῶα Πειριστερά.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα-
στον: Πίσις—Πατρίς, Ἀρσενικός Νο
11, Ἀγρίμι, Ἀφανής Ἡρώας, Ἀρσα-
κειὰς Νο 1, Κομογαλάστρα, Ἰκαρος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς
ἑκαστον: Ἀνακία, Συναγόριον, Ξεντεμ-
μένος, Ζουζού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1936

Ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῶν Ἐκτάκτων Διαγω-
νισμῶν καὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ λήγει σή-
μερα (10 Ὀκτωβρίου). Θὰ περιμένω ἀκό-
μα λίγες ἡμέρες, ὡς νὰ φτάσουν καὶ οἱ
ἀπαντήσεις πού στάλθηκαν τυχόν ἀπὸ μα-
κρινὰ μέρη, καὶ ἔπειτα ἀρχίσω τὴν ἐρ-
γασία γιὰ τὰ ποτελέσματα. Πρῶτα, ἐννοεῖ-
ται, θὰ βγῶν τὰ ποτελέσματα τοῦ Ραδιο-
φωνικοῦ, ποῦ θὰ τὸν κρῖνῃ ἐπιτροπὴ ἀπὸ
συνεργάτες μου ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ κ.
Γ. Ξενοπούλου.

Ἐγκάρδιος εὐχὰς γιὰ τὰ γενέθλιά σου,
Πικροδάφνη. Ἐ, θεκατσεσάρων ἐτῶν...
δὲν εἶσαι βέβαια ἀκόμα μεγάλη, ἀλλὰ οὐ-
τε καὶ μικρὴ. Γιατὶ λέε πῶς τώρα ποῦ
θάρχισον τὰ μαθημάτα, δὲν θάρχισαι καὶ
γιὰ τίποτ' ἄλλο; Πῶς τόσα ἄλλα παιδιὰ,
πού πηγαίνουν στὸ σχολεῖο, ἔχουν καὶ
καὶ γὰ μένα; Βλέπετε ποτὲ νὰ σταματῇ
ἡ ἀλληλογραφία μου, ἢ κίνησῃ μου; Λοι-
ποῦ, θέλω νὰ μὲ γράψῃς καὶ σὺ. Τὸ κομ-
μάτι σου θὰ τὸ διαβῶ με τὴ σειρά του.
Ἀλήθεια, καὶ «Μικρὴ Ρωσίδα» δὲν εἶναι
ἀπὸ τὰ καθατὰ «ἱστορικά» ἐκεῖνα μυθιστο-
ρήματα πού κουράζουν.

Χαίρω πολὺ, Μινερέβα, πού ἀποφάσισαι
νὰ πῆγῃς καὶ στὴν κίνηση. Ἦταν καιρὸς,
ἀφοῦ εἶσαι συνδρομητριά τόσα χρόνια καί,
καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα σου, μὲ ἀ-
γαπᾷς πολὺ... Ὅλα εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ
ψευδώνυμου σου. Τώρα περιμένω τὴν ἀ-
πάντησίν σου στὸ Διαγωνισμὸ Λαθῶν. Μὴ
σὲ παραστενοχωρῇ τὸ μέτρον τῶν στίχων.
Ἄμα σημειώσῃς τὸ σελίδα καὶ τὴ στήλη, καὶ
ἂν εἶναι λάθος ὁ ἀριθμὸς τοῦ στίχου, θὰ
σὲ παραστενοχωρῇ τὸ μέτρον τῶν στίχων.
Ἄμα σημειώσῃς τὸ σελίδα καὶ τὴ στήλη, καὶ
ἂν εἶναι λάθος ὁ ἀριθμὸς τοῦ στίχου, θὰ
σὲ παραστενοχωρῇ τὸ μέτρον τῶν στίχων.
Ἄμα σημειώσῃς τὸ σελίδα καὶ τὴ στήλη, καὶ
ἂν εἶναι λάθος ὁ ἀριθμὸς τοῦ στίχου, θὰ
σὲ παραστενοχωρῇ τὸ μέτρον τῶν στίχων.

Ναί, Διάνα, τώρα κανένα παράπονο δὲν
ἔχω, γιὰτὶ μὲ γράφεις συχνὰ, θὰ ἐξακο-
λουθῆσαι ὁμοίως; . . . Κι' ὁ κ. Ξενοπούλος
εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν γνωριμὰ σου,
καὶ ἦταν ἀληθινὰ ὅσα εἶπε γιὰ σένα τῆς
θεῖας σου, γιὰτὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ παρακολου-
θεῖ σὰ Δαπλασοπούλα. Ἐλαβα καὶ τίς
ἄσκησεις. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβῶ
με τὴ σειρά του—ἂν δηλαδὴ βρῶσαι στὰ
ὑπὸ κρῖνον, γιὰτὶ δὲν θυμοῦμαι τώρα.

Ἐλαβα τίς ἀπαντήσεις σου στοὺς Δια-
γωνισμούς, Ὁρεινὸ Κερκύρας. Ἐγὼ πού
πῆρες τὴν ἀνώτερον βαθμὸν στὴν τάξιν σου!
Σὺ ἀξίεις λοιπὸν αὐτὴ τὴν τριήμερη ἀνάπαυ-
σιν στὸ ῥατο χωρεῖ, τὸ χτισμένο ἐκεῖ φηλά
σ' ἕνα βουνό. Ἐ, βέβαια, τώρα πού κατέ-
θιγες στὴν πόλιν, εἶσαι πῶ κοντὰ μου,
γιὰτὶ καὶ τὸ φυλλάδιό μου θὰ τὸ λαβαίνης
πῶ γρηγορὰ, καὶ ὅσα μὲ στέλνεις θὰ τὰ
λαβαίνω πῶ γρηγορὰ ἐγὼ. Ἀλλὰ νὰ μὲ
στέλνεις, ὄχι σὰν τὸ καλοκαίρι πού δὲν
μὲ ἔγραφε ἀπ' τὸ χωρεῖ ὅτε μὴ φορὰ! . . .

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Πάν, μὲ τὸ γράμμα πού
μὲ ἔγραφε «τὴν τελευταία καθημερινή
πού κἀθόσων». γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένη ἔθα-
χιζαν τὰ μαθημάτα. Ἀλήθεια, ἀπὸ τῆς
μόνο τῆς Κυριακῆς καὶ τίς γιορτῆς θὰ «κἀ-
θόσων» τίς καθημερινῆς θὰ κἀθόσων. . .
στὸ θρανίον. Κι' εἶναι αὐτὴ ἡ τελευταία
σου χρονία. Ἀλλὰ γιὰτὶ ἀμφιβάλλεις ἂν
θὰ σοῦ χρησιμεύσουν αὐτὰ πού ἔμαθες καὶ
θὰ μάθης ἀκόμα—στὸ σχολεῖο; Φυσικά, ὅταν
τὰ κἀρνης ἕνα-ἕνα, (π. χ. τὸ + + = +)
λίγα θὰ βροσκῇς χρήσιμα, δηλαδὴ πρακτι-
κά. Ὅλα μαζί ὁμοίως δὲν κάνουν τὴ μόρ-
φωσιν; καὶ ἡ μόρφωσιν εἶναι ἀχρηστο πράγ-
μα; Δὲν πιστεύω νάχης αὐτὴ τὴν ἰδέαν. . .
Στὴ Μικρὴ Κυριακὴ εἶπα τὰ γόρια νὰ δια-

λέξουν ἄντρα καὶ τὰ κορίτσια γυναίκα,
ὄχι γιὰτὶ δὲν ἔξερα πῶς καὶ ἕνα ἀγόρι
μπορεῖ νὰ θαυμάζῃ μὴ ἔσοχῃ γυναίκα, καὶ
ἕνα κορίτσι ἕναν ἔσοχο ἄντρα—συχρότατο
μάλιστα αὐτὸ—ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ ἀγόρι μόνο
ἕναν ἄντρα μπορεῖ, καὶ πρέπει, νὰ ἔχῃ
γιὰ πρότυπο, καὶ τὸ κορίτσι μόνο μίαν
γυναίκα. Π. χ. τὴ «Μάνα τοῦ Στρατιώτη»,
τὴν κυρία Ἄννα Παπαδοπούλου, τὴν ἔσοχῃ
γυναίκα, ὅσο καὶ νὰ τὴ θαυμάζῃ ἕνα ἀγό-
ρι, μπορεῖ νὰ τὴ μνησῇ; Ἡ τὸν στρατάρ-
χι Φῶς, ὅσο καὶ ἂν τὸν θαυμάζῃ, μπορεῖ
νὰ τὸν μνησῇ ἕνα κορίτσι; Ἐπίσης τὴν
κυρία Κιοῦρὶ, τὴ μεγάλη ἐπιστήμονα-γυ-
ναίκα, πού ἀνακάλυψε, συνεργαζομένη με
τὸν ἄντρα της, τὸ ράδιο—τὸ ράδιο, πού
τὸν ἄντρα της, τὸ ράδιο—τὸ ράδιο, πού
ἄλλαξε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου!—καὶ σὴ-
μερὰ εἶναι ὄρυπουργὸς τῆς Γαλλίας, πῶς
θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἔχῃ πρότυπο ἕν' ἀ-
γόρι, καὶ ἔσθῃ δηλαδὴ νὰ γίνῃ. . . μεγά-
λῃ γυναίκα-ἐπιστήμων; Ἀδύνατο!

Ναί, πρὸς ἐπικύρωσιν, τί μὲ γράφεις σὴ-
μερὰ ἡ Πόλις τῶν Ὀνειρῶν; Ἐἶδα στὸν
κινηματογράφον ἕνα στρατιωτικὸν ἔργο. Δὲν
μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὸν ἐνθουσιασμὸ
μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέραντη μελαγχολία
μου. Ἀχ, αὐτὴ ἡ κλίση στὸ στρατιωτικὸ
εἶναι τόσο ριζωμένη μέσα μου! Τί κρῖμα
εἶναι μὴ γίνονται καὶ οἱ γυναίκες στρατιω-
τικοί, ἀεροπόροι, ἀξιωματικοί. . . Πόσο
θὰ ἤθελα, ἀλλὰ. . . ἡ θέλησιν δὲν ἀρκεῖ.
Ἐκεῖνο δηλαδὴ πού ἔλεγα παραπάνω. Στὸ
μεταξὺ, ἡ Πόλις τῶν Ὀνειρῶν ἔβαλε
τὴν καινούργιαν ἐν ἡμῶς ποδιά, πῆρες
τὴν μαθητικὴν τῆς πηλίκου, πῆρες στὴ μα-
σχάλη τὴ σάκκα της καὶ πῆγῃ, πρῶτη
μέρα, στὸ σχολεῖο. Κι' αὐτὴ γιὰ τελευ-
ταία φέτος χρονία. Ἄλλ' ἀρκιῶδες γιὰτὶ
θὰ εἶναι ἡ τελευταία, ἐννοεῖ νὰ τὴ χαρῇ
ἐμὲ τὰ ὅλα της. Μόνο στίς μεγάλες
τάξεις, λέει, καταλαβαίνουμε καλῶτε-
ρα τὴν ἀξία τοῦ σχολεῖου καὶ τὴν χάρη
τῆς μαθητικῆς ζωῆς. Πολὺ σωστὸ! Ἐκεῖ-
νο πού χάσῃ κανεὶς, ἢ ὅταν πλησιάζῃ νὰ
τὸ χάσῃ, τὸ ἐκτιμᾷ περισσότερο.

Ναί, ὁμηρα πού εἶσαι πῶ τυχερός,
Ὀδρανὲ Πολύφωτε, καὶ μπορῶ νὰ πᾶν-
τήσω στὸ γράμμα σου ἐκτενεστέρα. Ἀφοῦ
εἶδες βεβαίως πού πῶς ὁ Α. Σ. δὲν εἶναι
ὁ Ἀτρωτικός Διαπλασοῦται, ἔπρεπε νὰ
συμπεράνης πῶς, ἂν εἶναι συνδρομητῆς,
θὰ ἔχῃ ἄλλο ψευδώνυμο: μπορεῖ ὁμοίως καὶ
θὰ μὴν ἔχῃ καθόλου. Οἱ ἡμέρες τὸ κατῆ-
σιον, πού «μετροῦνταν στὰ δάχτυλα», τελειώ-
σαν καὶ τώρα βέβαια θὰ εἶσαι στὸ σχολεῖο.
Καλὴ πρόοδος. Σοῦ εἰσεῖλα 3 τετραβία.

Κοκκινολίπερο, χαίρω πού ἔγινες
καλὰ. Φυσικά, ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ πᾶν-
τοῦν σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς ἄλλος
δὲν ἔρει ἀρκετὰ γαλλικά, ἄλλος δὲν μπο-
ρεῖ νὰ κἀνῃ στίχους ἄλλος δυσκολεύεται
νὰ γράψῃ ἕνα διήγημα κτλ. Πι' αὐτὸ βέ-
βαια διαφόρων εἰδῶν Διαγωνισμούς, ὅστε κα-
θένας νὰ βρῶσῃ καὶ μερικὸς πού «νὰ τοὺς
μπορῇ», ὅπως τὸ λέει φρατῆρα στὴν πα-
τριδα σου. Ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαρισεῖ καὶ
σκοπεῖται. . .

Τώρα λοιπὸν, Ξεντεμένη, εἶσαι ἐσω-
τερικὴ στὸ Ἀρσενικό τοῦ Ψυχικοῦ. Ἄ,
θὰ περνεῖς ποῖον καλὰ ἐκεῖ με τὴν κυρία
διευθύντρια, τοὺς καθηγητῆς, τίς καθηγή-
τριες, καὶ ἀκόμα θὰ γνωρίσῃς καὶ ἕνα σωρὸ
ἀρσενικῆς Διαπλασοῦται. Ἐννοῶ βέ-
βαια τὴ λῦση σου γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ
σου ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἄλλὰ γρηγορὰ θὰ
παρηγορηθῇς ἡλέποντας ἐκεῖ καὶ τόσες
ἄλλες ἐντεταμένες. Ἐπειτα ὁ καιρὸς περ-
νᾷ τόσο γρηγορὰ! . . .

Ἄ, τί ὄρατο τὸ γράμμα σου, Μερσε-
ντές, μὲ τίς ἐνθουσιώδεις σου ἐντυπώσεις
ἀπὸ τὸ ταξίδι σου στὴν Κέρκυρα! Καὶ

μὲ τὸ ἔγραφε ἀρρωστῇ, στὸ κρεβάτι,
μὲ πόνους, καὶ σοῦ χύθησε μάλιστα καὶ
τὸ καλαμάρι! Σοῦ εὐχόμαι παραστικὰ καὶ
περιμένω νὰ μὲ ξαναγράψῃς γρηγορὰ ἀπ'
τὸ γραφεῖο σου. Μπορῶ εἶναι κορίτσι,
ὅστε μπορεῖς νὰ δεχθῆς χρήματα γιὰ τε-
τραβία δὲν βρήκα μέσα στὸ γράμμα σου.

Ἀλήθεια, Γαλλνεμένη, εἶναι μὴ χαρὰ,
ἀνάμεσα στίς ἄλλες χαρῆς, νὰ γυρίσῃς
καὶ στὸ σπίτι του, ὅστε ἀπὸ ἀπουσία.
καὶ νὰ βρῶσῃ καὶ τὸν περιμένον πολλὰ
φυλλάδια μου μαζὶ. Ἐτσι καὶ σὺ, γυρίζον-
τας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὸ Βόλο, βρήκες
τρεῖς φυλλάδια μου καὶ δὲν ἔξερες ποῖο νὰ
πρωτοδιαβάσῃς. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ, μαζί με τὸν
κ. Παπαδόπουλο, γιὰ τὰ καλά λόγια.

Ἐτσι συμβαίνει, Ἀγκάθι, ὅταν κρῶνῃ
κανένας, τίποτα ἀπ' τὴ φύσιν δὲν τοῦ ἀ-
ρέσει τὴ θεωρεῖ, νὰ ποῦμε ἔτσι,

λην (ἐλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ· ὅτι σημο-
 σιευθοῦν ὅταν τὸ φυλλάδιον θὰ ἔκταρξιν
 ὡςθεκασιέθω) **Χιωτοπούλαν** (ὄρατα ἢ
 περιγραφὴ τοῦ «πανοράμιτος» ποῦ ἀντί-
 κρυσσε τὸ θελινὸ ἔκεινο» τὸ κομμάτι σου
 τὸ ἐλαβα ἢ Ἀγγελία σου κάνει θρ. 17,40
 καὶ ἔχ. 10) **Σανθὴν** Ἐδραιοπούλαν (ὁ
 κ. Φαίδων γρήγορα θὰ ἔκταρξιν· χαίρε-
 τισμοὺς ἀπ' ὅλους· σὰ περιμένουμε) **Λυ-
 γαριάν** (πολὺ νόστιμο κι' αὐτὸ τὸ γράμμα
 σου μετ' τὴ σαρανταποδαρούσα. . .) **Θαλά-
 σιο** Ἀεράκι (ἐλαβα ὦ, θὰ τὰ καταφέρ-
 νης) **Κυρίαν τοῦ Ντάτσιγκ** (ἐλαβα, εὐ-
 χαριστῶ) **Χιμαρικόν** (ἐλαβα· τὰποτε-
 λέσματα τὸν χερσῶνα) **Μαυρομαλλοῦσαν**
 (οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματ.
 Ἀσκήσεων ἀλλάξαν· δὲν εἶδες ὅτι τώρα
 δέχομαι Ἀσκήσεις ἀπ' ὅλους ἐλεύθερα, χω-
 ρὶς προθεσμία, χωρὶς περιορισμό, ὅπως καὶ
 Παιδικὰ Πνεύματα; στείλε μου λοιπὸν ὁ-
 σες θέλει;) **Μαῦρον Καβαλλάρην** (ἐλα-
 βα· τώρα ποῦ τελείωσαν αὐτὰ, θὰ μοῦ
 γράψης συχνότερα;) **Ντέτεκτιβ-Φάντα-
 σμα** (ἐλαβα· ἔχει καλῶς· περιμένω) **Καί-
 την Πανοπούλου** (ναί, ἀλλὰ ἢ ἔγκριση
 θὰ δημοσιεῖθι στὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ
 νέου μου χρόνου) **Ζακύνθινούλαν** (καλὴ
 ἐπιτυχία! περιμένω) **Πτολεμαῖδα** (τὶς ἐλα-
 βα, ἡσυχασε) **Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ** (ἢ δη-
 μοσίευση ἔγινε σύμφωνα μετ' τὴν παραγγεῖλια
 σου) **Ρεάν**, Ἀνθος τοῦ Μαῖου κτλ. κτλ.
**Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 30
 Σεπτεμβρίου** θὶπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ
 λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10
 Δεκεμβρίου.

519. Δεξίγριφος
 Γενικὴ πληθυντικῶ
 Κοινοτάτου οὐσιαστικῶ
 Μ' ἄρθρο θηλυκὸ μαζί της—

Κι' ἀγριολούλουδο κοινό,
 Μὰ στὴν ὁμορφιά τρανό,
 Μὲ χαρὰ του κόβει ὁ λύτης.

Χριστιάννα

520. Παλιὸς Δεξίγριφος
 Τὸ πρῶτο μου εἶν' ἀναίσθητο,
 Τὸ δεύτερο δὲν εἶναι
 Χωρὶς τὸ ὄλο ἀν λειτουργᾶς,
 Καλὲ παπά μου, κρίνε.

Ἀνθος Ἀνεμώνης

521. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος
 Ἀπ' τὰ σκότη, μέσ' στὸ χῶμα,
 Στὸ φῶς βγαίνει καὶ βλαστάνει.
 Τὸ κεφάλι του ὅμως χάνει
 Καὶ γερμίζει ὄλο τὸ σῶμα.
 Μὰ καὶ τοῦτο ἀν χάσῃ πάλι
 Τὸ καινούργιο του κεφάλι,
 Ὑψηλὸ κἀτι θὰ ἰδοῦμε,
 Ποῦ με κόπο θάνεβοῦμε.

Σαρπηδών

522. Μεταγραμματισμὸς
 Στὸ Αἰγαῖο νησί θωροῦ,
 Βάζω Δέλτα ἀντι τοῦ Ρῶ,
 Κι' αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὸ κάμη
 Στὴν Εὐρώπη ἓνα ποτάμι.

Μικρὸς Σπουδαστῆς

523. Πυραμῖς

```

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

```

Ὅριζοντιῶς ἐκ τῶν ἄνω· σύμφωνον,
 ποταμὸς τῆς Ρωσίας, νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου, ἀρχαῖος μυθογράφος, μέγα μέ-
 ρος τῆς Ὁκεανίας.

Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος νομοθέτης.
 Ἀδυστυσιώτικο Δελτινὸ

524. Διπλὴ Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
 κειθῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτε-
 ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
 τῆς, τὸ δεύτερον τῆς τετάρτης, καὶ οὕτω
 καθέτης, ἀποτελοῦν Ἀμαζόνα. Καὶ πάλι,
 τὸ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ πρῶ-
 τον τῆς δευτέρας, τὸ δεύτερον τῆς τρί-
 τῆς, τὸ πρῶτον τῆς τετάρτης καὶ οὕτω
 καθέτης, ἀποτελοῦν ἱερὸν πλοῖον:
 1, Θεὸς ὀλύμπιος· 2, Νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου· 3, Ἀρχαία πόλις ἀλωθείσα μετὰ
 δεκαετῆ πόλεμον· 4, Ἦρωσ τοῦ πολέ-
 μου τούτου· 5, Περιφημιον ὄρος τῆς
 Ἑλλάδος· 6, Φάρμακον ναρκωτικόν· 7,
 Μέγας ἀρχαῖος λεξικογράφος.

Θάλης Βλαστὸς

525. Φωνηεντόλιτον

πνς - πν - πνν - φρ
 Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

526. Ἰνδικὸς Γρίφος

ἠ (ἄρθρον), Δ 8 (οὐσιαστικόν), τ 5
 (ῥῆμα), κ 2 (σύνδεσμος), δ 7 (ῥῆμα).
 [Οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουν πόσα ἀκόμη
 γράμματα, ἐκτὸς τοῦ ἀρχικοῦ, ἔχει ἐκά-
 στη λέξις].

527. Γρίφος

οροοοο οο

οο οο

+ γνο Μ οο οο Ἰὰς Κρίτων

οο οο

οο οο Ροδία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30

344. Πάνδροσος (Πάν, δρόσος).—**345.**
 Ὁκεανὸς (ὦ καὶ ἄν ὦς).—**346. Βέλος-**
 ἔλος.—**347. Βέλα**.—**Ἀβελ**.—**348.**

Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ 349—351. Ἡ Δρά-
 Ε Ε Ο Π μα (δραῖμα). 2, Ἡ
 Μ Ε Λ Ο Υ Σ Α Ἀγκυρα. 3. Τὰ Ἄ-
 Ε Ο Η Ν γραφα.—**352. Ν Δ-**
 Σ Ο Υ Η Δ Ι Α Τ-ΔΝ-Δ=Ἐν οἶδα
 Ι Σ Ι Κ ὅτι οὐδὲν οἶδα (Ν-
 Σ Π Α Ν Α Κ Ι ὄσος, Δ-ἦλος, Τ-
 ὄνος, Δ-ράμα, Ν-οῦς, Δ-αυλός).—**353.**
 Σοφὸν τὸ σαφὲς (σ' οφ ὦν, τό, σ' αφ ἔς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—705]

⊖ ἄ κουράστηκες, καίμενη Ὅμιχλη,
 γιὰ τὴν ἀποκάλυψη. Μπράβο !!!
 Πορθητὸς Εὐρύπου

[ΑΣ'—706]

Α ννα Στεφοπούλου, δυστυχῶς τώρα πιά
 ἔχω παύσει τὴν ἀνταλλαγὴν γραμμα-
 τισμῶν.

[ΑΣ'—707]

Πλωτάρη, περὶ τὸ νὰ παῖναι τὴ φίλη
 σου Ζουζού. Ἡ εὐγένεια τῆς μᾶς
 εἶναι γνωστὴ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἔβρα ἀν
 γνωρίζης τὴν παροιμία: «Ποῖος παῖναι τὴ
 νύφη του κτλ.»

[ΑΣ'—708]

Κ ἴτρινη Ἀράχη, εἶσαι ἢ Ἐ...
 Στ...; Ἀλληλογραφούμε; Δ/σις
 [ΑΣ'—632]. Γάργαρη Βρουσούλα

[ΑΣ'—709]

Ρ ΑΣΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.
 Τοιανδριάν Ι, Ζάκυνθος, στίπ. Ἐ-
 φθασα Ἀθήνας, στίπ. Ὑποθέσεις μας ἐκα-
 νονίσθησαν εὐνοϊκῶς, στίπ. Ἐστειλα λε-
 πτομερὲς γράμμα, στίπ. Ὁθαλαμηγὸς μου
 πθανῶς ἀναχωρήσῃ Κυριακὴν, στίπ. Χαί-
 ρετισμοὺς στὰ διαπλασάπουλα Ζακύνθου,
 στίπ. Ἰβιατικὸς στέν μέλλοντα...
 ΔΟΚΙΜΟΝ!!!! στίπ.
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΙΜΟΡ

[ΑΣ'—710]

Σ ἰάνφει, Τοινοταῖ, νομίζω ὅτι δὲν
 ἔσονται νὰ διαβάξετε ἐλληνικά, γιατί
 ἀν ἔβρατε δὲν θὰ ζητούσατε ἀπὸ τὸν Σιδῶκο
 νὰ σας βοηθήσῃ «μὲ μερικὰς ἀποκαλύψεις
 τοῦ 1890!!!!» κοιτάτε καλὰ τὴν...
 [ΑΣ'—609]. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΙΜΟΡ

[ΑΣ'—711]

Π ΡΟΣΟΧΗ !!!
 Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ Βασιλέως
 τοῦ Χιοῦμορ: Κύριον Νικόλαον Α. Κο-
 μοῦτον, Ἀναργύριον Σχολῆν, Σπέτσας, διὰ
 (Α. Μ.) ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΙΜΟΡ

[ΑΣ'—712]

Ε ξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.
 Ἐλληλογραφῶ Ἑλληνικά καὶ κυρίως
 Κινέζικα. Ἄν ἔβρατε Κινέζικα μὴν ἀρνη-
 θῆτε. Γράφατε πρῶτοι. Δ/σις [ΑΣ'—711].
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΙΜΟΡ

[ΑΣ'—713]

Κ ὀμη Μονιάρη, Πλοίαρχε Γράν,
 μετ' τὸ νὰ με ἀποκαλύψετε κάνατε μὰ
 τρῦπα στὸ νερό. Γιατὶ τὸ ψευδώνυμό μου
 δὲν τὸ ἔχω γιὰ τὰ χρηματοκιβώτια. Στὰ
 περισσότερα διαπλασάπουλα τὸ ἔχω πῆ.
 Πῶς περάσατε φέτος στὸ Σαραντόπηχο;
 Βασιλεῦ τοῦ Χιοῦμορ, φέτος δὲν θὰ ἔλ-
 θω σὶς Σπέτσας. ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ 21

[ΑΣ'—714]

Λ ΕΣΧΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ
 Ἰδρύεται Λέσχη μετ' τὴν ἄνω ἐπο-
 νομασίαν, ἔχουσα ὡς σκοποὺς, ἐσπάθωμα,
 διαγωνισμοὺς καὶ ἀποκαλύψεις. Ἀρχιαι-
 ρεῖαι θὰ γίνουσι τὴν πρώτην Δεκεμβρίου,
 (ἦτοι, στὸ πρῶτον φυλλάδιον).

[ΑΣ'—715]

⊙ Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ, ἀφοῦ νομίζε-
 ῖς ὅτι τὰ Μαῦρα Διαμάντια φέρνουν γρου-
 σουσιὰ, πῶς ἐζήτησε ἔνα...;

Μαῦρο Διαμάντι

[ΑΣ'—716]

Ε ὕθυμη Σημαιοφόρος, δὲν ἔδωσα ἐξετά-
 σεις στὴν Σχολή. Πρὸς τὸ παρὸν μόνον
 σχέδια ἔχω...

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΣ'—717]

Ν τέτεκτιβ—Φάντασμα, θαυμάσια! Ἄλ-
 λά γιατί τόσο ἐνδιαφέρον;

[ΑΣ'—718]

Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ θυμάσαι τίς 11
 στάς Ἀθήνας; Γιατὶ με γέλασες;
 ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΑΣ'—719]

Ε ξυπνότατε. Ἐξυπνάδα! Σοῦ τῶπε ἢ
 μαμμά. Ἐτσι ἀπεκαλύφθης.

[ΑΣ'—720]

Π ρωτομπαίνω στὴ Διάπλασι καὶ ζητῶ
 ἄλληλογραφία. Ἰδιαιτέρως: Μερσε-
 ντές, Ἀκακία, ἄλληλογραφοῦμε; Δ/σις;
 Παθήρη, ἱατρόν, Πέτρον ΙΙ, Ἀθῆνας, διὰ
 Τοιανδριάν

[ΑΣ'—721]

Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ. We are ready to
 face you and your company.
 Σιὰν Φέϋ, Τοινο-τοιν-λά

[ΑΣ'—722]

Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ. Τελευταία φορὰ
 ποῦ ἀναμηνύεσαι με μᾶς, γιατί Ν...
 δὲν θ' ἀργήσω ν' ἀποτελειώσω.

[ΑΣ'—723]

Π αιδά· προσέξατε ἢ διεύθυνσις μας
 ἀλλάξει: Κυρίαν Σκανδαλάκη, Δει-
 νοκράτους ΙΙ, Ἀθῆνας, διὰ
 Τοινο-τοιν-λά, Σιὰν-Φέϋ